

BOGOLJUB

VTUJINI

Stev. 44., Leto III. VEDSKI TEDNIK

Nedelja, 31. oktober 1948.

VLADAJ IN KRALJUIJ NAD NAMI

Kristus Kralj, vsa zemlja poje
tebi z nami hvalnice,
večno je kraljestvo tvoje,
vsa oblast ti dana je.

S križa si zavladal svetu,
Kralj zemlje, nebes postal,
vrnil dolžno čast Očetu,
luč rešitve nam prižgal.

Pred Pilatom si izjavil,
da si kralj človeštva ti,
prestol v dušah si postavil,
tvoja last smo tudi mi.

Tudi našo domovino
v svoje varstvo sprejmi spet,
vladaj s svojo ji milino
ti, ki si odrešil svet!

Križ leži na tvoji rami,
krono nosiš trnjevo.
Vladaj in kraljuj nad nami,
Kristus Kralj, te prosimo.

Ti jo reši po Mariji,
ki kraljica naša je,
konec stori hudobiji
in pomiri narode.

DEMOKRACIJA

Izvoljeno ljudstvo Izrael je Bog vladal. Tisto vlado so imenovali teokracija - bogovlada. Mozes je v imenu ljudstva hodil na goro in dobil tam navodila od Boga, katera je v imenu božjem izpeljal.

Pozneje je Bog vladal izraelski rod po sodnikih in kraljih. Vse ljudstvo pa se je živo zavedalo, da je pravi vladar Bog sam in so kralji samo izvrševalci volje nebeškega kralja.

Kralji in ljudstvo so se obrnili od Boga k malikovanju. To je nad narod prineslo premnogo gorja; ljudstvo je bilo v sužnost odpeljano; tempelj - njihovo osrednje svetišče - v razvalinah; in prerok na razvalinah opisuje gorje svojega ljudstva.

Babilonci, Asirci in poslednjič Rimljani so tlačili izvoljeni narod v sužnosti. Ljudstva vsa leta gorja niso izmodrila. Pota k Bogu nazaj niso hoteli najti. Ko je prišel obljubljeni Odrešenik in jim govoril o svojem in našem Očetu v nebesih - so njegov nauk tudi zavrgli. Slepo so hiteli svoji pogubi nasproti.

Cesarski namestnik Pilat jih slovesno vpraša, ali naj križa kralja Kristusa. In takrat je uradni judovski človek po svojih duhovnikih sprejel rajši jarem rimskih cesarjev, ki jih je

tako strašno tlačil in poniževal, da je le mogel zavreči Kristusa. "Nimamo kralja - razen cesarja" - je usodna beseda velikega petka, ki je vodila do popolnega uničenja Judov in Jeruzalema v letu 70.

Tako nekaj podobnega se zdi politični boj zadnjih desetletij, ki se premika iz desnice na levo, od krščanskih socialistov do skrajnih komunistov. Koliko se je že pisalo, govorilo, debatiralo, katera politika, katera vlada bo narodu v večjo korist. Danes se je ves ta boj osredotočil na eno besedico: demokracija. Demokracija bi bila po pojmovanju modernega človeka najboljši način vladanja. Toda besedo demokracija smo začeli nategovati na vzhodni in zahodni model. Obe stranki pa trdita, da je njihov model najboljši, najbolj ljudski.

In kaj Bog na to reče? Če bi si Boga prav po človeško predstavljali, bi mirno lahko trdili: on se vam smeje.

Mi katoličani na vse te prepire vseh mogočih demokracij pomilovalno gledamo. Cerkev sama je dala na vse to svoj odgovor s postavitvijo praznika Kristusa Kralja. Nobena druga politika nima rešenja in vstajenja za človeka kot bogovlada. In prav tega se moderni politiki najbolj boje. Globokoveren politik in diplomat sta redka prikazen naših časov. Cerkev proč od politike, Boga ne rabimo v parlamentu.

In sedaj - kdo bo povezal z vezjo spoštovanja in ljubezni razdvojene narode v eno družino, k edinstvu. Demokracija, ki Boga izključuje, gotovo ne; oziroma obratno: samo tista demokracija, ki Boga prizna in upošteva ne samo v zasebnih stanovanjih in cerkvah, ampak tudi v šoli, pisarni, tovarni, kabinetu in na vladarskem prestolu.

Do tega spoznanja nas bo sedanje gorje pripeljalo - ali se bomo pa ubili.

P o v s o d B o g a j e c i l j vse takozvane "cerkvene politike".

Proč Boga je cilj vseh onih politikov, ki sovražijo Cerkev kot uničevalko narodovega napredka. V to silno mešanico stremljenj in hotenj pa kliče Cerkev: Povsod Boga, povsod Kristusa Kralja! Kliče zlasti danes, v času velikih narodnih preseljevanj, v času silne stiske in pomanjkanja, zlasti ko nam tako silno Boga manjka. Ne bo se obnesla nobena politika, nobena sila, nobeno gospodarstvo, kjer bo ljudem Boga manjkalo. Smešno je govoriti o demokraciji, če ni podlaga temeljni kamen demokracije - Bog sam, Jezus - kralj!

Zato bomo letos še bolj goreče molili, še bolj iz potrebe zdihovali - povsod Boga, povsod Kristusa kralja. On edini more povezati narode z vezmi ljubezni in pravice. Na Kristusu se vsaka demokracija začne in neha, če hoče biti prava ljudovlada.

Do tega spoznanja nam priti da! - Jezus Kristus, večni Kralj!

M O L I M O :

Vsemogočni večni Bog, ki si po svojem ljubelem Sinu, Kralju vesoljstva, hotel vse obnoviti, nakloni dobrotno, da se družine vseh narodov, ki jih je greh ločil od Tebe, - podvržejo Tvoji presladki oblasti. Po istem Kristusu Gospodu našem, ki s Teboj živi in kraljuje v edinstvi svetega Duha Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

DOZDRAVLJENI, SVETNIKI VSI

Pozdravljeni, svetniki vsi,
ki gledate Boga,
spominjajte nas v večnosti:
V nebesih smo doma.

Mariji priporočajte
uboge nas ljudi,
Kraljica vseh svetnikov je,
Srednica milosti.

Na svetu tam trpeli ste,
živeli za Boga,
zdaj večni mir uživajte -
vsi rešeni gorja.

Pogled nam dvigajte v nebo,
kjer dom naš pravi je,
Gospod solze obrisal bo,
plačilo dal za vse.

Gospodov križ ljubili ste,
z njim svet premagali;
popotnike podpirajte,
ki jih slabost teži.

V nebesa, kjer ste srečni vi,
nam srca hrepene,
tam večna sreča vsem žari,
ki tukaj še trpe.

~~DOMOTOŽJE~~

Trije prazniki imajo prav poseben vpliv na kristjana. Vnebohod, Vnebovzetje in Vsi sveti. Domotožje nam zbude prav posebno še Vsi sveti. Saj na ta praznik ne gledamo le Gospoda v nebesih, ne samo naše Matere, ampak tudi toliko svojih dragih in znanih, od katerih je bila ločitev težka in bo zopetna združitvev toliko bolj sladka. To domotožje nam nič ne škoduje, le predajmo se mu. Saj nam ta praznik najmočneje kliče, da je najhujša zmota sedanje dobe - materijalizem - popolnoma zgrešena in da je edino prava pot človeškega življenja pot proti nebu, pa čeprav gre po še tako strmih in trnjevi poti.

Ni pa to le praznik domotožja, tudi praznik krščanskega zmagoslavja je. Tisoči, stotisoči, da, milijoni so hodili pot preganjanja, trpljenja za Kristusa in Kristus ni bil nobenemu nezvest. Skozi trpljenje jih je spremljal z močjo in tolažbo, potem pa jih sprejel v zmagoslavje, kakršnega človeška roka ne more popisati, jezik ne povedati, tudi najboljša domišljija si ne zamisliti.

In vse to, dragi trpeči brat in sestra, ni ne bajka, ne le samo tolažba v trpljenju, ampak čista resnica. Človeška zloba nam na svetu more vzeti in podreti vsako veselje, vsako srečo, te večne sreče in zmage nam pa vzeti ne more. Lahko nas preženejo iz domovine, lahko ločijo od najdražjih, lahko pahnejo v pomanjkanje in osamelost, lahko vzamejo telesno življenje - nebes nam vzeti ne morejo - to lahko stori le človek sam sebi.

Razkropljeni po svetu bomo praznovali ta dan bodoče zmage. Eno trdno zavest pa bomo imeli: naj bodo razdalje med nami še tako velike, vsa naša pota gredo k enemu cilju, k domovini, katere nam nihče vzeti ne more in katero bomo gotovo vsi dosegli, če bomo hoteli. Nepregledna vrsta onih nas že čaka tam gori, kateri blagrujejo vsako sekundo trpljenja, ki jim je prislužila tako zmagoslavje. Glejmo te množice pred seboj vsak dan in prosimo jih za pogum in pomoč, da na poti k njim ne omagamo, ampak dosežemo njih zmagoslavje.

GROBOVE TIHE CVETJE KRIJE...

Grobove tihe cvetje krije,
v njih naši bratje, sestre spe,
odšli iz solzne so doline,
prejeli so plačilo že.
Vsi, ki na zemlji še živimo,
ponižno prosimo Boga,
naj reši kmalu vse trpljenja
in večni pokoj dušam da.

Tolaži upanje nas sveto,
da snidemo se v večnosti,
v nebesih, v rajski domovini,
kjer večna radost nam žari.
Gospod naj da vam večni pokoj,
in večna luč naj sveti vam!
Radujte se pri Bogu srečni,
ki je plačilo večno nam.

Popotniki smo vsi na zemlji,
za vami bomo vsi prišli;
nič več ne bomo se ločili,
tam v Bogu bomo združeni.
Marija, vernih duš Kraljica,
ti z nami prosiš Jezusa,
naj vsem pokojnim bratom, sestram
nebesa za trpljenje da.

V-OGNJU OČIŠČEVANJA

Sami smo v ognju očiščevanja. Naše begunsko trpljenje je ta ogenj. Hud je, marsikdo misli, da se ne da več prenašati. Pa ga le zmoremo, tudi pomoč dobimo in sami si pomagamo, da je znosno. Clovek, ki sam trpi, šele prav čuti trpljenje svojega bližnjega. Ali nas je trpljenje že napravilo občutljive in usmiljene za trpljenje drugih?

Praznik vernih duš je pred nami. Kako majhno in neznamno je naše trpljenje v primeri s trpljenjem duš v vicah. Pa vendar, kako pogosto pozabljamo nanje. Tako strašno je njih trpljenje in same si ne morejo prav nič pomagati. Niti ene sekunde trpljenja si ne morejo prikrajšati, niti za mrvice trpljenje olajšati. Kakor obsojenci v najtemnejši ječi so, od vseh pozabljeni.

V naših rokah pa je možnost, da jim trpljenje lajšamo in krajšamo. Ali moremo reči, da smo usmiljeni, da imamo čuteče srce, če te možnosti ne igrabimo, če nič ne poskusimo, da bi jih reševali in jim trpljenje odvezemali. "Bodite usmiljeni, da boste usmiljenje dosegli" nam pravi naš Gospod. Zares potrebni smo do brote in usmiljenja božjega. Deležni bomo pa tega postali le, če se bomo sami izkazali usmiljene do trpečih duš. Kako malo nas stane molitev, sv. maše, zakramenti, odpustki, dnevno darovanje dela in trpljenja njim v prid in kljub temu tega ne storimo. Praznik vernih duš naj nas nanovo spodbudi k temu vzvišenemu delu usmiljenja.

Bodimo prepričani, da znajo biti verne duše bolj hvaležne kot ljudje na zemlji. Najmanjše delo zanje ne bo ostalo nepo-

plačano. Prav verne duše nam, če je božja volja, lahko izprosijo skrajšanje našega begunskega trpljenja, če bomo mi njim prikrajšali njih trpljenje v vicah.

KATOLIŠKI MISSIONI

VELIKI NAČRTI

BEGUNSKI SADOVI

(Nadaljevanje)

G. Karel WOLBANG C.M.

Zato so se začela ustanavljati zlasti v zadnjih desetletjih katoliška vseučilišča, ki že vrše svoje važno poslanstvo v: Tokiu na Japonskem, v Pekingu, Tientsinu in Šanghaju na Kitajskem; v Bombaju, Kalkuti, Managalore, Bangaloru, Madrasu, Trinopolju in še drugih krajih v Indiji; na bližnjem Vzhodu v Bajrutu; na Filipinih. Da tudi v dokaj nekulturni Afriki se ustanavljajo katoliška vseučilišča v Ugandi, Belgijskem Kongu in v Južni Afriki. Prav tako v Indokinii in sploh po vsem misijonskem svetu. Vseh katoliških šol v misijonih, če štejemo res vse od najvišjih do najnižjih, je okrog 97.000 s 5 milijoni gojeneci. Če pomislimo, da je v misijonskem svetu 77.000 kapel in cerkva, šol pa 97.000, lahko spoznano važnost šolskega dela.

Da bi se šolsko delo in delo za katoliške izobražence v poganskih deželah še bolj razvilo, kliče sv. Cerkev na pomoč zlasti izobražence v krščanskih deželah. Saj so ti najbolj poklicani, da spreobrnejo izobražence v misijonih, da z njimi začno složno bojevati boj za zmago Cerkve. V Ameriki, Belgiji, Franciji in Nemčiji so se že odzvali. Mladi inženirji, profesorji, modroslovci, znanstveniki vseh vrst, zdravniki, agronomi, kat. izobraženci najrazličnejših strok odhajajo v misijone, da tam poučujejo na vseučilišču ali vodijo srednje šole, obrtne šole ali podobne ustanove. Tako razbremenijo duhovnike - misijonarje, da se posvete res samo duhovniškemu delu.

Njihova naloga je, da ustanavljajo in podpirajo z

G. Janez Kopč je imel med svojimi duhovnimi tovariši mnogo prijateljev, med njimi tudi g. Karla Wolbanga, znamenega dušnega pastirja in veroučnega profesorja, organizatorja KA in misijonskega sodelavca. Exempla trahant - zgledi vlečejo... G. Wolbang je zapustil krasno dušno pastirsko in organizacijsko delo med begunci po italijanskih taboriščih, kjer je med mladimi dušami vzgojil tudi mnogo duhovniških, misijonskih in redovnih poklicev ter vstopil v noviciat jugoslovanske province Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega v Sieni oziroma kasneje v Rimu, kjer je skupaj z bogoslovcem Jermanom obiskoval enoletno misijonsko zdravniško šolo malteškega viteškega reda. Njegov cilj je bil namreč Kitajska.

Tudi ta cilj doseči je bilo zelo težko in sicer radi neizmernih težav z dokumenti, ktere so se končno po neprestanih nadenoletnih prizadevanjih zlasti s posredovanjem gener. asistenta jezuitske družbe p. Antona Prešerna, le dale premagati in sicer ne le njemu, ampak še mnogim drugim, v misijone željnimi dušam v prid. Kitajska vlada najprej nobenemu Jugoslovanu ni hotela dati vizuma. Ko se je potem posrečilo kitajske oblasti prepričati, da slovenskimisijonarji niso komunisti, ampak protikomunisti, je bilo trebā doseči, da je vlada odobrila izdajanje potnih listov, oziroma vizov na tkzv. Nansenove apolidske potne liste. Končno pa je Sveta Kongregacija za širjenje vere na prošnje slovenskih misijonarjev in misijonskih delavcev začela izdajati

gmočnimi sredstvi in z učnimi močmi kat. srednje šole in vseučilišča, da ustanavljajo žarišča kat. izobraženstva v misijonih, da skrbijo za dijaštvo iz misijonskih dežel, ki študira v Evropi, da pripravljajo kat. izobražence v misijonskih deželah, da bodo sposobni prevzeti odgovorna in najvišja mesta v svoji državi. Dalje je njihova naloga sodelovanje znanstvenikov v krščanskih deželah z znanstveniki v misijonskih deželah, proučevanje vseh panog omike misijonskih narodov, prepajanje teh omik s krščansko mislijo, gojitev domače krščanske umetnosti, izčiščevanja modroslovja poganških zmot itd. Sto in sto nalog se odpira misijonskemu delu.

Zato se Cerkev zave da, da misijonarji, ki so z drugim delom že itak preobremenjeni, ne bodo kos vsemu. Na pomoč jim morajo priti izobraženci iz Evrope in Amerike.

Papež ve, da Cerkev ne bo zares zakoreninjena, če se ne bodo zidale cerkvene stavbe v domačem kitajskem, zamorskem slogu, če ne bodo svete slike po zunanji obliki prilagojene čutu posameznih narodov, če ne bo cerkveno petje uglašeno na ušesa domačinov, če ne bo med domačini domačega katoliškega tiska, tudi dnevnega tiska, če ne bo božja beseda prodirala v narod tako, da jo bodo res razumeli. Dokler se ne bodo počutili domačini v cerkvi res domače, toliko časa ne bo misijonsko delo dokončano, ker cerkev ne bo v narodu utrjena in vsajena.

To so velike naloge. Zato se je zgodilo podobno kot pri duhovnikih. Če bi šlo delo hitreje od rok in bi se Cerkev čim prej približala misijonskim narodom, niso zadostni tuji misijonarji, ampak se morajo vzgojiti domači duhovniki. Prav tako ni zadosti, da se izvrši vse, kar smo prej naštevali, da pridejo na pomoč izobraženci iz tujine, ampak se morajo tudi domačini sami potruditi.

Le prepogosto so misij-

posebne takozvane misijonske potne liste Svete Stolice, katerih prvih 10 (štev. 1-10) je istavilo slovenskim misijonskim kandidatom. Na te potne liste so bile kitajske oblasti takoj pripravljene dati vizum.

Ko je g. Wolbang z njemu lastno energijo in vztrajnostjo tako sebi in drugim utrl pot na Kitajsko, je tudi takoj odletel tja in sicer 6. novembra 1947. z letalom preko Palestine, ki jo je obiskal, in Indije, kjer se je sešel s slovenskimi jezuitskimi misijonarji - v Kunming na Kitajskem, kjer se je začasno naselil v tankajšnjem salezijanskem zavodu, ki ga vodi slov. (misijonar) salezijanec g. Andrej Majcen. Svojo pot na Kitajsko je popisal v čudovito bogatem potpisu. Zdaj v Kumingu študira kitajščino, in pomaga g. Majcenu, a bo tudi on v kratkem odpotoval v Kančov, kjer se bodo v skupnem delu združili vsi slovenski lazaristi na Kitajskem.

Bogoslovec Andrej JERMAN C.M.

Omenili smo že, da je g. Wolbang obiskoval enoletno medicinsko šolo v Rimu, kjer je prejel tudi mednarodno veljavno diplomu, ki mu dovoljuje izvrševati delno zdravniško prakso skupno s sobratom, lazaristovskim bogoslovcem g. Jermanom Andrejem. Ta nad vse priljubljeni mladi misijonar, ki je doma v isti fari kot znani slovenski misijonar na Kitajskem g. Jereb C.M. namreč v Radomljah na Gorenjskem, se je naravnost na čudovit način dokopal do misijonov. Kot bogoslovca v Ljubljani ga je zajela vojna in revolucija. Šel je kot propagandist med primorske domobrance, kjer je bil ob prihodu komunističnih čet težko ranjen, zajet, v bolnici zastražen, ozdravljen, nato pa vržen v komunistične zapore in že tik pred ustrelitvijo. Toda božji načrti z njim so bili drugačni. Odpeljali so ga v preizkavi v ljubljanske zapore, kjer je bil eno leto, nato obsojen na dve leti prisilnega

jonarji v svoji veliki ljubezni in požrtvovalnosti vzgajali domačine, tako da so si vedno le pričakovali lastnih koristi od prestopa v Cerkev, sami pa niso nič pripomogli k njenemu napredovanju. Celo tako mišljenje je prišlo med ljudi, da jim mora misijonar nekaj dati, če se mu dajo krstiti. Na ta način bi se Cerkev ne mogla tam nikdar osamosvojiti, ampak bi bila gmotno in glede delovnih moči vedno odvisna od tujine.

Papež pa gleda pred seboj cilj, da se čimprej vsaka misijonska Cerkev osamosvoji. Zato je Pij XI. zahteval, da se v misijonih ustanovi katoliška akcija. - Ljudje morajo začutiti, da so soodgovorni za rast Cerkve. Sami se morajo truditi, sami druge pridobivati, sami osvajati poganski svet okoli sebe.

In res je danes katoliška akcija že ustanovljena prav v vseh misijonskih pokrajinah in že prodira in ljudi navaja k delu, jih navaja na žrtve za vero in jih s tem vedno bolj priklepa na Cerkev. Tako se vsi načrti pričenjajo zlivati v končni cilj: Cerkev postaja vedno bolj samostojna. Še več: Pij XI. je zahteval, naj se v vseh misijonskih pokrajinah že sedaj ustanovi Družba za širjenje vere. Novi katoličani morajo takoj delati za to, da pridejo vanjo še drugi, da se božje kraljestvo širi še dalje v poganski svet. Pij XI. je kar zagrozil, da ne bodo dobili nobene podpore tisti misijoni, kjer se ne bo ustanovila in vodila "Družba za širjenje vere".

(Dalje prihodnjič).

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Harambegovič je sprejemal te besede kakor sprejema suha zemlja vsako kapljo dežja in jo vsrkava vase. Pozabil je na svojo bol ob teh razgovorih. Toliko novega mu je sestra Valentina povedala in odkrila, da se mu je zdelo kot bi mu prinesla veliko bogastvo, iz katerega lahko zajema v izobilju!

"Sestra, pridite bližje, prosim!" je dejal Harambegovič in uprl svoje žalostne oči v sestro Valentino, "nekaj vas želim vprašati."

Sestra Valentina se je približala postelji. Harambegovič pa je sklonil glavo in molčal. Ni mogel do besede.

"No, le povejte svoje misli. Sama sva in pomagala vam bom, ako bo potreba."

"Bojim se, da me boste imeli za norca, za čudaka ali pa za predrzneža."

"Ne bojte se. Kljub temu povejte. Lažje vam bo, zato se kar izpovejte."

Počasi je izgovarjal besedo za besedo.

"Sestra, - ali - mislite, - da - bi - mi - vaš Bog - vrnil - zdravje, - če bi se - podal - v Lurd?"

Sestra Valentina, ki je doslej zrla v Harambegoviča, je dvignila svoj pogled, ki ji je obstal na razpelu na steni nad bolnikovo posteljo. Z razpetimi rokami in s sklonjeno s trinjem kronooglavo je visel Kristus na križu. Spodaj pa je bil napis: "Jaz sem pot, Resnica in Življenje". Sestra Valentina je v tem trenutku začutila, da se nekaj velikega dogaja s tem bolnikom in vedela je, da ga je Bog obiskal z milostjo.

"Ne dvomite, naš Bog vam bo vrnil zdravje."

"To bi bila zame prevelika sreča!" je vzkliknil Harambegovič in takoj vprašal: "In kaj naj storim, sestra, da bom de-ležen te velike dobrote?"

"Imajte veliko zaupanje Vanj. Kolikor boste upali, toli=ko boste prejeli."

Ko je sestra odšla, je Harambegovič premišljeval o vsem, kar sta s sestro govorila. In če si na kakšno vprašanje ni vedel odgovora, mu je sestra vse pojasnila. V muslimanu se je odpiralo bogastvo resnic, ki jih uči naša vera. Še z večjim veseljem je zahajal odslej v kapelo.

"Prinesla sem vam knjigo, ki opisuje čudeže v Lurdu", je dejala sestra Valentina nekega dne in izročila Harambegoviču precej debelo knjigo. "Samo ne ven, če boste kaj razumeli, kajti knjiga je pisana v slovenščini."

Z vidnim veseljem je Harambegovič sprejel knjigo ter de-jal: "Ne bojte se, sestra, da ne bi razumel. Drugo leto sem že v Sloveniji in vedno prebiram slovenske časopise in moram reči, da že kar lepo razumem vaš jezik. Zelo ljubim Slovence in vse, kar je vašega."

"To me zelo veseli", je dejala sestra Valentina.

"Če pa česa ne bom razumel, mi boste pa vi razložila, kaj ne, sestra?"

"Seveda, prav rada!"

2.

Z nič manjšim zaupanjem kot ga je imela sestra Valenti=na v dneh svojih največjih preizkušenj v Boga, ni Harambegoviču obljubila, da ga bo Bog uslišal in mu vrnil zdravje. Vendar je ho-tela tudi ona sama pomagati in je zato vse svoje žrtve, katerim je pridružila tudi mnogo molitve darovala Bogu s prošnjo, naj po-maga ubogemu človeku. Videla je pa tudi, da Bog deli in morda ho-če podeliti še več milosti temu človeku. Spoznala je tudi, da ta človek išče resnice in jo hoče spoznati. Kako je vse, kar mu je razlagala o Bogu, z zanimanjem sprejemal. Ob knjigi o Lurdu je pa kar na novo zaživel. Vsak dan je prihajal z novimi vprašanji, ki mu jih je sestra razlagala.

Vedno globlje je prodiral v skrivnost katoličanstva in krščanstva.

O teh stvareh je razpravljal tudi z Jankom Ahačičem. Toda ta človek je imel o vsem tem svoje posebne nazore, katerim se je Harambegovič zelo čudil, in ga zavračal, v kolikor je bil tega zmožen. Ako sam ni vedel odgovora in zagovora na Ahačičeva mišljenja, se je seveda takoj zatekel k sestri Valentini, ki je tako posredno začela reševati tudi Janka. Toda to je bil trd oreh. Ni sprejemal resnic tako kot Harambegovič. Bil je poln življenj=skega materializma in liberalizma, ki sta mu branila, da ni tako lahko sprejemal z razprostrtimi rokami z veliko ponižnostjo, lju-beznijo in velikodušnim srcem in dušo, ki je hrepenela po resni-ci. Kot plačilo za to svoje zadržanje, pa je prejel veliko milosti. (Dalje prihodnjič).